

F. t. l. om ændr. af l. vedr. personlig skat til kommunen m. v.

efterbetaling af personlig kommuneskat, herunder skat af indtægt ved erhvervsvirksomhed i særlige tilfælde efter lovens afsnit IV. Erhvervskommunens adgang til — i tilfælde hvor der bliver tale om efterbetaling af skat for skatteåret 1958-59 eller tidligere skatteår — at afkræve skatteyderne efterbetaling af for lidt erlagt erhvervsskat for disse år berøres heller ikke af den foreslåede ændring.

Til §§ 5 og 6.

Efter de gældende regler er kommuneskatten i *Københavns, Frederiksberg og Gentofte* kommuner hidtil blevet udskrevet efter en fælles progressiv rateskala med en af kommunalbestyrelsen fastsat udskrivningsprocent af rateskalaens grundbeløb. I landets *øvrige kommuner* udskrives kommuneskatten derimod med en af kommunalbestyrelsen fastsat ligningsprocent af de skattepligtige indkomster, efter at disse er nedsat med eventuelle hustru- og børnefradrag samt forhøjet eller nedsat efter „lejlighed“.

Som omtalt i bemærkningernes afsnit II foreslås rateskalasystemet bibeholdt i de 3 *hovedstadskommuner* — omend rateskalaen er noget ændret som følge af indførelsen af de nye personfradrag — og samtidig foreslås denne nye rateskala indført som grundlag for skatteudskrivningen i *de københavnske omegnskommuner*. Herved forstås de kommuner, der har — eller for så vidt indenrigsministeren godkender det — kan få „borgmesterordning“ efter lov nr. 181 af 20. maj 1952.

I *købstæderne* (herunder Marstal og de sønderjyske flækker), i *købstædernes omegnskommuner* (d. v. s. kommuner med mindst 500 indbyggere i forstadsbebyggelser) samt i andre *større bymæssige kommuner* (d. v. s. kommuner med mindst 3 000 indbyggere i bymæssige bebyggelser) skal kommuneskatten efter forslaget udskrives med en af kommunalbestyrelsen fastsat, for alle skatteydere i kommunen fælles procent (beskatningsprocenten). Hvorvidt en kommune har tilstrækkeligt indbyggertal i forstadsbebyggelse eller bymæssig bebyggelse, til at blive omfattet af disse bestemmelser, afgøres på grundlag af den af det statistiske departement senest forud for ligningens foretagelse offentliggjorte almindelige folketælling, ved hvilken der foretages speciel optælling af indbyggere i henholdsvis forstæder og andre bymæssige områder. Har en kommune inden for sit område flere forstadsbebyggelser, skal kommunen overgå til det nye beskatningssystem blot det *samlede* indbyggertal i disse bebyggelser udgør mindst 500, og på tilsvarende måde sammenlægges indbyggertallene i flere almindelige bymæssige bebyggelser inden for samme kommune. Fin-

des der inden for en kommune såvel en eller flere forstadsbebyggelser på tilsammen *under* 500 indbyggere samt en eller flere andre bymæssige bebyggelser, er kommunen pligtig at overgå til det nye beskatningssystem, såfremt indbyggertallet i samtlige forstads- og andre bymæssige bebyggelser inden for kommunen tilsammen udgør mindst 3 000.

Når indbyggergrænsen er foreslået betydeligt lavere for kommuner med forstadsbebyggelser end for andre bymæssige kommuner, skyldes det — som anført i bemærkningernes afsnit II — at det som følge af erhvervsskattens ophævelse vil være hensigtsmæssigt at have samme beskatningssystem inden for et byområde, selv om det består af flere kommuner, hvoraf nogle ofte vil være ret små.

Selvom det er meningen, at det foreslåede beskatningssystem skal indføres i alle sognekommuner, der opfylder de foreslåede betingelser med hensyn til indbyggertal i forstadsbebyggelser eller andre bymæssige bebyggelser, kan det dog ikke udelukkes, at beskatningssystemet i enkelte af disse kommuner vil kunne virke urimeligt. I den foreslåede § 9 a, stk. 2, er der derfor optaget en bestemmelse om, at indenrigsministeren, når ganske særlige forhold foreligger, kan fritage en sognekommune for pligten til at anvende beskatning med fælles procent.

Såvel kommunerne i hovedstadsområdet som købstæderne og de sognekommuner, der skal overgå til det nye beskatningssystem, skal ved kommuneskattens beregning anvende samme *hustru- og børnefradrag* som ved statsskatteberegningen. Endvidere indføres der i alle disse kommuner som noget nyt et *personfradrag*, der fra og med skatteåret 1960-61 udgør 4 000 kr. for forsørgere og 2 500 kr. for andre skatteydere, jfr. foran i bemærkningernes afsnit II.

For skatteåret 1959-60 udgør personfradragene dog kun henholdsvis 3 000 og 2 000 kr., jfr. forslagets § 30, stk. 2.

De *sognekommuner*, der ikke bliver pligtige at overgå til det nye beskatningssystem, kan nårsomhelst frivilligt overgå hertil, og følger da samme regler som købstæderne og de større bymæssige kommuner. Træffer sognerådet ikke beslutning herom, fortsætter kommunen imidlertid automatisk med at udskrive skat efter de hidtil gældende regler.

I overensstemmelse hermed er lovens § 9 om kommuneskattens beregning efter forslaget opdelt i 3 paragraffer, nemlig § 9, der omhandler hovedstadsområdet, § 9 a med reglerne om det nye beskatningssystem, der skal gælde i provinsby-områderne og de større bymæssige kommuner, samt § 9 b, der indeholder de hidtil gældende ligningsregler for de øvrige sognekommuner, der ikke vælger at overgå.